

Rahankeruuta

Taas koittaa aika keräysten. Jos oleskelee kotonaan lankapuhelimen ääressä, joutuu vastaamaan monenlaisiin pyytöihin. Keräysfirmathan karsastavat kännyköihin kilauttelemista.

Suomessa on remontoitu tyhjille jääneitä kerrostaloja IT-keskuksiksi. Yksi tällainen sijaitsee melko lähellä, Taalintehtaalla. Usein vaan informaatioteknologia tuppaa jäämään kauaksi näistä konttoreista. Huoneita, pöytiä ja puhelinlinjoja vuokrataan useimmiten firmoille, jotka tekevät galluppeja. Tai sitten puljuille, jotka yrittävät myydä kaikenlaista. Yksi tällainen hyödyke on lahjoitus hyväntekeväisyyteen.

Puhelin soi. Toisessa päässä kysytään kohteliaasti, että olisiko hetkinen aikaa. Ennen kuin ehtii vastaamaan, saa kuulla litanian hienosta toiminnasta ja tavoitteista, joilla monta ihmistä pelastetaan, jos vaan tuette toimintaa. Siis lahjoitatte rahaa. Sujuvaa puhetta, muttei sitoutumista. Mitä siis vastata?

Lehdistä on saanut lukea, että yksikin kerääjä kokosi ihan luvallisesti muutaman miljoonan hyvältä kuulostavaan tarkoitukseen, mutta maksoi keräyksen saajalle vain parikymmentä tuhatta. Keräyskulut kun lähentelivät sataa prosenttia. Eikä kerääjää voinut edes haastaa oikeuteen, koska suuret keräyskulut eivät ole mikään rikos. Mistäs sen arvasi, että niin kalliiksi tuli.

Pahempiakin törkeyksiä on paljastettu. Koskettavin viime aikojen väärinkäytöksistä lienee Lastenklonikoiden kummien rahojen kääntäminen. Konnat on saatu kiinni ja vastuuseen, mutta rahat ovat menneet.

Mitä siis vastata puhelinkerääjille? Jos sanoo kylmästi ei, omatunto alkaa soimata. Pitäähän työssä käyvän ja kohtalaisesti toimeen tulevan jotenkin kantaa yhteiskunnallista vastuutaan. Muutenkin kuin maksamalla vapaaehtoista veroa lottoamalla.

Itse olen mielestäni ratkaisut ongelman tavalla, joka pitää mielen rauhallisena. Vastataan kaikille puhelin- ja kirjekerääjille kohteliaasti ei. Perustelenkin, jos haluavat.

Liityin muutama vuosi sitten Suomen Punaisen Ristin jäseneksi. Annan nyt koko vaatimattoman hyväntekeväisyyspanokseni sitä kautta. Suomen Punaisen Ristin toiminta on avointa. Sitä johtavat vastuulliset henkilöt. Ei ole löytynyt luurakoja kaa-peista eikä kuolleita lintuja taskuista.

Punainen Risti ei avustustoimissaan sekaannu kohdemaan tai -alueen kulttuurisiin, poliittisiin eikä uskonnollisiin oloihin. Se ei harjoita lähetystoimintaa eikä pyri avustustyötä kilpenä käyttäen käännyttämään. Se käyttää paikallista jäsenyhdistystään aina avuksi. Se kykenee toimimaan, ja se hyväksytään lähes joka kolkassa. Pohjois-Koreassakin. Tuliko tarpeeksi.

Ja sitten tietysti annan kerääjälle, joka oikeasti tulee kotiovelle, soittaa ovikelloa, katsoo silmiin ja esittää asiansa. Kuten juuri paraillaan nuorille asevelvollisille, jotka keräävät rahaa sotainvalideille. Tervetuloa!

pajen